

De bebouwde kom

een verhalend gedicht in drie verzen over:

I. enkele inwoners II. ondergetekende III. de burgemeester

I.

Toen Kees en Francine gingen samenwonen,
hij kwam uit Noord, zij uit Zuid,
mocht haar wasmachine naar Antoinet
en de droger van Kees werd op straat gezet.
Dat ding vrat alleen maar stroom
en het echtpaar wilde haar droom
zuinig beginnen en weloverwogen bezinnen
hoe het geluk nu in te richten.

Na jaren liefdevol bouwen
aan het fundament onder hun huis
kreeg het huwelijk van die twee
steeds meer gezichten:
vrolijke, verdrietige, guitige, gewichtige,
een heel palet aan kleuren bezat het paar.
O, o, o, wat waren zij in hun nopjes met elkaar.
Totdat de bel ging!

Daar stond Frits, van Frits en Truus, die van daarnaast.
'Of het niet eens tijd werd voor een maatschap!
Hij had wat avonden staan gluren
en ontdekte zo bij de burens
veel van hetzelfde en weinig van iets meer
en zei: 'Probeer het nou een keer,
er is meer tussen hemel en aarde
dan de waarde van je huis!'
Kees, toch iedere ochtend last van zijn humeur,
begon spontaan te giechelen
en Francine kreeg een kleur.
Je zag achter haar vrolijke brillenglazen
haar binnenwereld zich verbazen
over zoveel ruimte aan die andere kant van hun deur.

En dus ging op een dag
de droger van Frits en Truus naar Ad
en de wasmachine van Kees en Francine
naar de spullenhulp, want
die had nu wel zijn beste tijd gehad!

De buurt sprak van partnerruil en zielig voor de kids,
maar Kees, Francine, Truus en Frits
wuifden dit weg, het had niets te maken
met 'achter de rits'.
Nee, zij wisten heel goed wat ze elkaar konden schenken,
althans, binnen de bebouwde kom van hun denken!

II.

Er is iets raars met mij aan de hand.
Ik word steeds jonger en het land

van mijn herkomst raakt steeds verder
van mijn geboortegrond vandaan.
Waar ik ben voel ik me meer thuis
dan waar ik vroeger was.

Een plek kan een mens aantrekken.
Een mens kan ook een plek aantrekken.
Als die twee elkaar wezenlijk ontmoeten
ontstaat er verbinding, en waar verbinding is
wordt gewoond, gewerkt, geleefd.

Zo zal het altijd zijn.
Waar mensen komen, willen ze samen,
waar samen, alleen weer verder gaan,
eeuwig op doorreis, grenzen verlegend
buiten de bebouwde kom van hun bestaan.

III.

Welkom burgemeester, welkom in Bussum
en bovenal welkom in dit gedicht.
Ik ken u niet maar uw gezicht
spreekt mij aan.
Onlangs zag ik uw foto in de krant.
Vrolijk kijkt u in de lens,
en eerder dan 'hier staat een man'
dacht ik, 'hier staat een mens
die nog verder kan!'
Uw oogopslag belooft veel beweging
voor dit stadse dorp
en beweging is nodig om te groeien.
Ook al is Bussum tot aan haar grens volgebouwd
en staat het zij aan zij, of rug tegen rug,
met de omliggende gemeenten,
alles op aarde draait nu eenmaal in het rond,
zelfs het gesteente in de grond
is aan verandering onderhevig.
Dus hoe een dorp, een stad
zich ook wendt of keert,
groeien kan ook in de diepte,
is bloeien in het heden,
voorbij de bebouwde kom van het verleden.

Burgemeester, u begint weer opnieuw
of gaat nog even door, het is maar hoe je het bekijkt.
Ik hoop van ganser harte dat u dit dorp, deze streek verrijkt
met uw deskundigheid op het gebied van 'samen één geweten'.

Ook namens Kees, Francine, Frits en Truus
mag ik u van harte welkom heten
en een goede ontmoeting toewensend zeg ik : Smakelijk eten!